

[Carl P. Jensen.]

gør et arbejde færdigt, ikke umiddelbart kan gå i gang med nye arbejder.

Et igangsættelsesstop har ikke noget formål i sig selv, men skal danne udgangsstillingen for den regulering, der skal træde i stedet. Jeg erkender blankt, at i det øjeblik der sker en rygtedannelse, kan der ske uoprettelig skade ved en voldsom igangsættelse, der udelukker en fornuftig regulering. Jeg skal nok lade være at bruge det uhyggelige ord plan. Derfor anerkender jeg også, at man greb så hurtigt ind, og jeg anerkender navnlig, at man gav bekendtgørelsen den udformning, den fik, hvorefter der skulle være tale om en reel påbegyndelse og ikke bare et hul i jorden til et plankeværk, men det er rigtigt, at der fra den 27. til i dag er gået ikke mindre end 15 kostbare arbejdsdage (*Axel Kristensen*: Nej, 18!). Jeg sagde arbejdsdage, jeg tæller ikke søndagene med, som det ærede medlem gør, det må blive min sag. Jeg vil ikke udelukke, at der senere efter ophævelsen af denne bekendtgørelse og en fornuftig fremtidig regulering en anden gang vil blive brug for tilsvarende indgreb på tilsvarende eller andre områder, og i så fald bør man være nøje klar over, hvad der i givet fald skal ske, selv om regeringens overvejelser skulle medføre langvarige forhandlinger inden døre. Vi kan allerede se, at de 2 uger, der er gået, så at sige daglig har givet pressen anledning til at anstille betragtninger over, hvad der nu kan ventes. Jeg har fundet dette gættei uklogt og urigtigt, men at give henstillinger til pressen om at være mere mådeholden anser jeg for ganske overflødig. Boligbyggeriet har behov for arbejdsro, har behov for mulighed for den planlægning, der er en forudsætning for en jævn og gunstig udvikling. Hvis den forestående regulering imidlertid kan tilgodese gennemførelse af samlede byggeprojekter, der indebærer stor-driftens fordele såvel i materialeleverandørindustrien som på byggepladsen i stedet for, at man, som man gør i mangfoldige tilfælde, ad administrativ vej deler sådanne projekter op i små og irrationelle enheder, vil meget være vundet for gennemførelsen af et fornuftigt byggeri til en rimelig leje. Det er netop i høj grad på dette område, at byggeriets omfang kan forøges, selv med

den forhåndenværende arbejdskraft og den forhåndenværende teknik.

Hvad enten man så synes om det eller ej, udtaler jeg håbet om, at man også tilgodeser de projekter, der omfatter de boliger, som folketingset og regeringen har stillet i udsigt. Jeg tænker her på boliger for mindrebemidlede og i det hele taget boligbyggeri til den rimelige leje, der er af så afgørende betydning for hele produktionslivets omkostningsniveau og konkurrenceevne.

Med disse kritiske bemærkninger, men også med dette gode råd til administrationen af vort lands boligbyggeri kan jeg i øvrigt på mit partis vegne tage den givne redegørelse til efterretning.

Thestrup: Formålet med vor boligpolitik er inden for de økonomiske rammer, som vort samfunds finansielle stilling sætter, at få så høj en boligstandard som muligt til så rimelige priser som muligt. Men der er en betydelig forskel i de veje, man vil gå for at opnå dette mål. Socialdemokratiet vil principielt gå reguleringens vej. Alle andre partier har, i alt fald hidtil, haft den opfattelse, at målet bedst blev nået, hvis man lod de selvregulerende kræfter i vort samfund være den vigtigste regulator på dette område.

Det var mit indtryk, da vi behandlede boliglovene i efteråret 1958, at boligministeren uanset sin principielle socialdemokratiske indstilling ikke var blind for, at erfaringer herhjemme og i udlandet tilsagde forsigtighed med statsreguleringer på dette område. Byggeriet er jo ikke alene en nøgleindustri, der langt ud over sit eget område indvirker på arbejdslønsens højde og på beskæftigelsen, men det indtager også en så central stilling i vort økonomiske liv, at det meget stærkt virker ind på vort samfunds økonomiske forhold i almindelighed.

Vi var, da krigen sluttede, inde i forhold, hvor ikke alene byggeriet måtte reguleres, men hvor vi også måtte opretholde huslejestoppet. Fra alle partier, ud over socialdemokratiets og kommunisternes kredse, har der siden da været kæmpet for at nå frem til større frihed og færre indgreb. Boliglovene, nemlig huslejeloven og byggestøtteleven af 1958, betegnede — det skal siges — et betydeligt fremskridt i denne retning.

Efter loven om boligbyggeri af 27. de-